

Acta; 14:19-28.

A pünkösöd az ígéretek beteljesedésének és a próféciaik valóra válásának az ünnepe. Az áldás az Ábrahámnak adott ígélet szerint kiárad a föld minden nemzetségére. Isten Lelke Joel prófeciájának megfelelően kitöltetik minden nép fiaira és leányaira. Ez kezdődik el pünkösöd napján, s tart a mai napig, s ez már tapasztalat, és okkal hihetjük, hogy a mai napon át árad a Lélek és az áldás egészen a világvégezetéig.

S ahogy ott, a kezdet kezdetén kiáradt Isten Szentlelke, és leszállt a tanítványokra, ezek az emberek egyszerre csak mintegy megelevenedtek. Mozgásba lendültek. Felkeltek, a házból, a biztonságos helyről és ismert környezetből kimentek, és belevetették magukat a szolgálatba. Hirdetni kezdték az evangéliumot. És Isten ezen az úton nem hagyja magukra őket. A Szentlélek sem marad benn a szobában, hanem megy velük, és mindenféle jeleket tesz, melyekben az a közös, hogy a végén bűnbánatra jutnak, és megtérnek emberek, s ők is betöltekeznek Szentlélekkel, és ők is megelevenednek, és szolgálókká lesznek. Egyre többen hirdetik az evangéliumot, miszerint Jézus feltámadt és él, és aki benne bíz, megkapja a bűnbocsánatot, és a boldog örökéletet.

A pünkösöd annak az ünnepe, hogy a Lélek kiáradt, és megszületett az első keresztyén gyülekezet. Az élő, eleven, cselekvő egyház. Krisztus földi teste. A második testet öltés ünnepe ez, amikor Jézus lelke az egyházban talál testet magának. És ez a test gyors növekedésbe kezd. Ahogyan a magzat az édesanya méhben. Először még láthatatlan, de aztán a sejtek iszonyatos gyorsan hatványozzák meg magukat. A két picitől villámgyorsan lesz 1024, majd hamarosan 8192, aztán meg már megszámlálhatatlan sok. Így növekedett a pünkösödkor még csecsemőnek számító Krisztus-test, az egyház. Mert a Szentlélek áradt, a Szentlélektől áthatott emberek pedig megelevenedtek, küldetésükre, valódi életcéljukra ráébredtek, és mentek. Mentek az élet szolgálatában, hogy másokat is az élet forrásához, Jézushoz vezessenek, hogy mások is a mennyben örökké, boldogan élhessenek.

Azért beszélek erről, mert ez egy szükségszerű folyamat. Akiben a Szentlélek szállást vesz, aki Jézus Lelke által Jézus testévé lesz, az szükségszerűen ráébred küldetésére, és örömmel megy, és igyekszik továbbadni az életet, az örök üdvösséget. Ennek a formája, kivitelezése persze sokféle lehet. Volt, aki csak úgy spontán ment, a Lélektől indítva. Volt, akit a Lélek egy keresztyén üldözéssel indított, hogy menjen. (Isten ugyanis a rosszat is fel tudja használni a maga jó tervében.)

Így jött létre a mai igében megemlített antiókhiai gyülekezet. Az első mártír kivégzése után Jeruzsálemből voltak, akik oda menekültek. És hirdették az ígét. És beteljesült az ígélet, hogy minden emberre kitölt Isten Lelkéből, mert itt már nem csak zsidók, hanem görögök is hívőkké lettek. Ez volt az első gyülekezet, ahol nagyobb számban voltak pogány származású keresztyének, és ezt a gyülekezetet nevezték először keresztyénnek.

És volt olyan is, amikor a Lélek magát a gyülekezetet indította arra, hogy válasszanak ki hívő testvéreket, és küldjék el őket, hogy Jézusról másfelé is bizonyosságot tegyenek, és távolabb élő embereket is üdvösséghez segítsenek. Az élő, Isten Lelkétől áthatott gyülekezetnek jellemzője ez. Ezért történt Pállal és Barnabással is, hogy elküldték őket Antiókhiaiból, hogy távolabbi vidékeken is Jézusnak népet gyűjtsenek. Mert tudták ezek az élőhitű, Lélektől áthatott emberek, hogy a gyülekezet nem arra való, hogy ott szépen elücsörödjünk, nosztalgiazzunk, hagyományokat őrizzünk, s kizárólag a saját igényeinkkel törődjünk, és magunkat szórakoztassuk, hanem arra, hogy megvalósítsuk Isten akaratát, mely konkrétan a missziói parancsban fogalmazódott meg: Tegyetek tanítvánnyá minden népeket! Isten ebbe a szolgálatba hív és küld minket.

Erre ébrednek rá a Szentlélektől áthatott emberek, és cselekszenek. És van, aki adakozással segíti a kiküldötték útját. Ez is egy fontos szolgálat. S van, aki az útnak az imahátterét biztosítja. Erre is nagyon nagy szükség van. És van, aki pedig megy, és konkrétan végzi a küldetést, vállalja az esetleges veszélyeket, és hirdeti az evangéliumot. Ezt tette Pál és Barnabás, akiről a mai igében olvastunk, amint éppen az első missziói útjuk végére értek. És a Szentlélek ott volt velük. Történtek jelek és csodák. Történtek megtérések, és születtek gyülekezetek. A Krisztus-test növekedett. És ebben nem lehet eléggé hangsúlyozni a jelenvaló Szentlélekisten szerepét, és nem lehet eléggé hangsúlyozni a Szentlélektől vezetett, engedelmes, hívő és szolgáló emberek szerepét. Az ige beszél engedelmes gyülekezetekről, melyek felvállalták az Istentől kapott küldetés ügyét.

Pál és Barnabás elutaznak, és szenvedni is készek a Krisztus-test növekedéséért. Ők nem csak tanítják, hogy sok nyomorúságon át kell bemenni az Isten országába, hanem készek is nyomorúságot szenvedni. Pált Lisztrában úgy megdobálják kövekkel, hogy támadói már halottnak hiszik. Kivonszolják és kidobják városukból. Ez ám a hálás hallgatóság. Pál pedig magához tért és felkelt, mert Isten megtartotta még az életét. És nem elszaladt, nem felhagyott a misszióval, nem zúgolódott se Isten ellen, sem nem gyűlölködött a rátámadókkal szemben, hanem visszament a városba. Hirdette tovább az evangéliumot, és szervezte a

gyülekezeteket. Választottak vezetőket, és buzdította őket Pál, hogy maradjanak meg a hitben, mivel sok nyomorúságon át kell bemenni az Isten országába. S milyen érdekes. Akkor ez nem vette el a hívők kedvét. Az ókori egyházban arra kellett inteni a hívőket, hogy ne keressék a mártírságot. Ma meg alig van olyan hívő, aki annyira meg lenne győződve arról, hogy a mennyországban sokkal jobb, mint a földön, hogy kész lenne komolyabb áldozatot, főleg meg mártírságot szenvedni.

Pál elszenvedte a nyomorúságokat is. S miután elvégezték a szolgálatukat ezen a missziói úton, visszatértek Antiókhia, a kiküldő gyülekezetbe, és beszámoltak az útról. Elmondták, hogy hogyan munkálkodott velük együtt a Szentlélek, és bizonyosságot tettek arról, hogy milyen áldásokat tapasztaltak meg miközben a Lélekkel együtt munkálkodtak. Beszámoltak szolgálatuk gyümölcseiről, és a küldő gyülekezettel együtt örültek az Isten előtt, és adtak hálát az Istennek. S majd, később innen indultak újra el a szolgálatba, hogy még több gyümölcsöt teremjenek. – Így működött ez. Így áradt akkortájt a Lélek. Aztán következett a második missziói út, aztán meg a harmadik, és így tovább. Közben persze a többi apostolok és gyülekezetek sem tétlenkedtek. Az egyház pedig szépen fejlődött, egészségesen növekedett.

A pünkösdöt azért ünnepeljük, mert nem ért véget. Ma, az első pünkösdhöz képest 2000 évvel később is tart. A Lélek ma is árad, emberek ma is térnek meg, jutnak üdvösségre. Az egyház talán ma már nem olyan dinamikus, mint egy csecsemő, de ma is növekszik. Igaz, inkább úgy, mint egy felnőtt, akinek halnak is el sejtjei, és születnek is újak. De a lényeg abban van, hogy születnek, mert a mennyben így növekszik az örökélet boldogságában élők száma. Ezek tények, nem feltételezések vagy kérdések. A kérdés viszont az, hogy ebben a pünkösd folyamatban hogyan van benne a mi gyülekezetünk. Vajon nekünk vannak-e a gyülekezet határán kívül misszionáló kiküldöttjeink? Élő, felébredt közösség vagyunk-e, mely a Szentlélektől átítatva végzi az embereket életre vezető szolgálatát? Hadd ne én válaszoljak most ezekre a kérdésekre, hanem a bibliai modellt követve válaszoljanak azok a testvéreink, akik ebben az utolsó egy esztendőben a gyülekezet határán kívül végeztek evangéliumi szolgálatot! Nem tud most itt mindenki megszólalni, aki végzett ilyen szolgálatot, de néhányakat megkértem közülük, hogy ahogyan Pál és Barnabás tette, ők is számoljanak be nekünk röviden arról, hogy mit végeztek, és milyen áldásokat tapasztaltak, amikor az Úrért jártak követségben. A gyülekezet tagjait pedig kérem, hogy hallgassuk őket olyan figyelemmel és hálás szívvel, amilyennel egykor az antiókhiai gyülekezet tagjai voltak Pál beszámolója alatt.

Többek beszámolója...

Istennek adjunk hálát, amiért veletek volt, és Szentlelkével munkálkodott a szolgálatban. S természetesen nektek is köszönjük a szolgálatot, és mindazoknak is, akik most nem juthattak szóhoz, akik most nem lettek néven nevezve, de szolgálták a mi Urunkat hűségesen, akár a gyülekezetünkön kívül, akár a gyülekezetünkön belül, hisz mindegyik nagyon fontos, komoly szolgálat.

Munkálkodik az Úr, és munkálkodik a Lélek indíttatására gyülekezetünk is. De még két kérdést hadd tegyek fel azokhoz, akik most nem juthattak szóhoz. Szeretném, ha mindenki magának válaszolná meg. Te hogyan segítetted az elmúlt egy évben az evangélium terjedését? Milyen szolgálattal? A másik kérdés: A következő évben milyen szolgálatra indít Isten Szentlelke? Hogyan szeretnéd segíteni a missziói parancs teljesítését? Hogyan szeretnéd segíteni a Lélek áradását, az ígéretek beteljesedését, a körülötted élő emberek üdvösségét? Hogyan? – Ha meg van a válasz, és megosztod majd velem, s a gyülekezet közösségével, segíteni fogunk, hogy szolgálati terved Isten dicsőségére megvalósulhasson. Ámen.

1. Hogyan indult el Barnabás és Pál (Saul) az első missziói útra? (Acta; 13:1-3.)
2. Visszatérésük után mit csináltak a gyülekezetben? (Acta; 14: 27.)
  - a) Mennyire ismered a gyülekezetben folyó szolgálatokat? Soroljatok fel néhányat!
  - b) Mennyire ismered gyülekezetünk tagjainak a gyülekezeten kívüli szolgálatát? Hasznosnak találtad-e, hogy beszámoltak néhány a szolgálatokról az istentiszteleten?
  - c) Jó lenne, ha mindig a gyülekezet imádságával indulhatnának útra azok, akik Paks határán kívül szolgálnak? S jó lenne, ha a gyülekezet színe előtt mindig beszámolhatnának a kapott áldásokról, amikor visszatértek?
  - d) A Szentlélek téged milyen szolgálatokra indított a múlt szezonban? S mire érzel indíttatást a jövő missziói évében?